

Ámok

regényrészlet

1.

Recsegő, karcos, surrogó nesz...

Soha nem változik, mindig ugyanolyan. Ugyanúgy ismétlődik, percek – dehogy percek, hosszú órák óta. A hang precíz hurkokat rajzolt a sötétségbe.

Felriadt. Valami felrobbant. Fémes robaj, valaki bevágta a bejárati ajtót, a pállott benti levegő egy tömbben mozdult meg és csapódott neki a falnak. Aztán az ordítás.

Basszus, miért ordít, mért nem hagyja abba?

Lantos ledübörgött a lépcsőn és megtorpant a kanapé előtt. Fújtatott a dühtől. Kopaszra nyírt feje szinte beleolvadt széles vállaiba. Kezét hol ökölbe szorította, hol kinyitotta, diónagyságú bütykei félelmetesek voltak. Felbőszült arccal meredt Viktorra, aki a kanapén hevert, gyűrött ruhában, valami kiszolgáltatott pózban. Másnaposság. Noha a pince ablakai szürkék voltak a mocsoktól, mert soha senki nem mosta le őket, a beszivárgó utcai fény lézerként hasított Viktor szemgolyóiba. *Nyitva hagyta az ajtót*, ordította Lantos. Viktor becsukta a szemét. Lantos még soha nem kiabált vele, de most úgy üvöltött, mint egy felingerelt medve. Viktor a kanapéhoz lapult és várta, hogy a férfi megüsse (*most, most, most, nyűszítette egy gyáva hang*) de erre nem került sor. Másnaposság. Szemhéjai mögött a Lantos kezeiről odavetülő kísérteties retinaképek imbolyogtak. Fájdalomvillámok. Fortyogó sötétség, izzó csóvák. Pokol. Talán soha nem volt még ennyire másnapos. Óvatosan felült, és újból kinyitotta a szemét.

Lantos megragadta a fiú vállát.

– Mit keresel itt?

A szorítás fáj, Viktor megvonaglott, ki is józanodott valamelyest. Szar napom volt tegnap, motyogta. Miután hazamentél, be akartam zárni, de aztán arra gondoltam, maradok egy kicsit. Kiugrottam valami italért, és feltettem pár lemezt... Azt látom, morogta Lantos. Nem kapcsolt ki az a kurva lemezjátszó... Annak a tűnek vége, mondta. Akkor innen jön ez a furcsa hang, gondolta Viktor. Megpróbált felemelkedni, hogy a lemezjátszóhoz támolyogjon, de visszazuhant a kanapéra. Lantos felröhögött. – Majd én. Jól elintézted magad.

Felugrott, és a pulthoz sietett. Egy mozdulat, és a surrogó nesz megszűnt.

Paradise Lost, vetett egy pillantást a vérvörös korongra.

– Vagy elindítsam újra? – kérdezte.

– Isten őrizz – nyöszörögte Viktor.

– Szedd össze magad. Úgy vinnyogsz itt, mint valami kólikás vénasszony – röhögött Lantos. Előrehajolt, és óvatosan megfogta Viktor jobb kezét. Vörös volt és duzzadt. – Verekedtél? – kérdezte. Hangja megváltozott, most mintha aggódott volna. Viktor bólintott. Olyasmi, motyogta. De nem komoly. Leütöttem egy pasast.

– Miért? És hol? – kérdezte Lantos. Körülnézett.

– De ugye nem itt? Nem az üzletben?

Viktor megrázta a fejét. Dehogysis. Nem érdekes. Felidegesítettem magam.

– De hol? – kérdezte újból az idősebb férfi. Nem hagyta nyugodni a kérdés.

– A Neonfényben...

– A Neonfényben? – kérdezte hitetlenkedve Lantos.

– Ott találkoztam valakivel. Aztán odajött a fickó okoskodni. Túl sokat pofázott. Aztán mikor kiment rágyújtani, utánamentem, és jól pofán csaptam. De azzal vége is lett...

A férfi a fejét ingatta. Aztán vállba bokszoalta a fiút. Kedvelte Viktort. Te nem vagy normális, mondta. Menj, mosd meg az arcod, intett a mosdófülke felé. Megnyugodott. Viktor bármit művelt tegnap, nem itt történt, és valami magánügy lehetett. De az a nyitva felejtett utcai ajtó... Megint elfogta a düh. Erről még elbeszélget vele. Most... felesleges. A srác olyan másnapos, vagyis, még mindig annyira részeg, hogy alig lát.

Viktor összeszedte magát annyira, hogy eljusson a csapig. Míg a vizet locsolta magára, Lantos kinyitotta a pult mögötti hűtőt, és elővett egy sört. Nem kell, motyogta Viktor, míg feltűrt pólójával az arcát szárogatta. Közben Lantos büszkeségére, a muzeális KISS flippergépre meredt, ami az üzlet hátsó részében foglalta el a helyet. A flippergép homlokzatára egy régi fényképet kasíroztak. A négy démon: Gene Simmons, Ace Frehley, Peter Criss és Paul Stanley peckesen lépkedett a New York-i utcán. Még ez is. Micsoda pojácák, gondolta.

Lantos a kezébe nyomta a hideg sörösdobozt: szorítsd a homlokodra.

Egy ideig a homlokát jegelte a párás sörösdobozzal, óvatosan görgetve egyik halántékától a másikig, de aztán úgy döntött, mégiscsak megissza. Nem kellett volna. Ráivás, reggel, éhgyomorra. Persze nem volt reggel, a Bashar reggel még az igazak álmát aludta. Késő délelőtt lehetett már. Az italtól először jobban érezte magát, a feje kitisztult, aztán – mint várható volt – megint rosszabbul lett. A gyógyászor csak mítosz, gondolta. Mozgott, lebegett, vibrált, sodródott minden. A falak, a polcok, a plakátok részeg tűzben úsztak. A feje könnyű, a lába nehéz lett. Aztán fordítva. Mikor a doboz kiürült, rámeredt Lantosra. *Van még?* Lantos megvonta a vállát, és hozott neki egy újat. Persze ezt se kellett volna.

– Haza kell menned – mondta neki Lantos. – Itt nem maradhatsz. Mindjárt dél. Nemsokára nyitunk. Ha a vevők meglátnak, sikítófrászt kapnak.

Viktor maga elé meredt. Lantos a fejét ingatta. Te nem vagy normális, mondta újból. Pedig rendes srác vagy. Viktor mondani akart valamit, de a férfi egy intéssel elhallgattatta. Majd máskor. Ha józan leszel. Előszedte a tárcáját, és előhalászott egy tízezrest. Hívlak neked egy taxit, mondta. Olyan részeg vagy, hogy az utcáról nem vennének fel. Itt ez a pénz. A maradékot majd holnap hozd vissza.

Lantos telefonált. Valamit halkán magyarázott, aztán felröhögött. Na mind-egy, mondta. Siess egy kicsit, mert rögtön ki kell nyitnom az üzletet.

2.

Megjött a taxi, egy öreg és szögletes Volvo kombi, úgy festett, mint azok a fekete lakkozott koporsószállító batárok. Lantos felszaladt a lépcsőn, kitámasztotta az ajtót, aztán felkísérte Viktort az utcára. A taxis kiszállt, és elvagyorodott. Olajos bőrű, alacsony, örményforma fickó, fekete velűrbőr mokaszint viselt, piros rövidnadrágot és vakító fehér inget. A nyakán és csuklóján aranyláncok lógtak. A taxis szemügyre vette Viktor állapotát. Mintha egy eladó lovat bámult volna. Hát jó, legyen, ez volt az arcán. Rosszabbat is látott már. Kinyitotta a hátsó ajtót. Viktor bedőlt az utastérbe, a taxis előzékenyen lehajolt, és behajtogatta a fiú Martens-bakancsos lábait az ülések közé. Jók ezek a bakancsok, mondta. Csak azt nem értem, hogy bírjátok ki ebben a kurva melegben. Az én lábam meggyuladna ebben a vacakban. Előszedett egy zsebkendőt, beletörölte a kezét, aztán tapsolt egyet, jelezve, hogy ezzel vége a melő piszkosabb részének. Hacsak... Remélem, nem fog idehányni, tette hozzá. Na mindegy. Szerencsére bőrlélesem vannak. Fogalmam sincs, rántotta meg a vállát Lantos. Adtam neki egy tízezrest. Ha behány hozzád, tedd el nyugodtan. De szerintem nem lesz baj. Szívós srác ez. Kemény, mint a vídia. Csak most valami, hm, kikészítette. Talán valami csaj miatt van... Felröhögtek, és kezet fogtak.

3.

Mikor elindultak, a sofőr bekapcsolta a zenét: turbófolk zörgött az ócska hangszórókban. Viktor ki nem állhatta a műfajt, csak kényszerűségből találkozott vele, a lakótelepre járó városi buszokon, ahol a sofőrök egy része mindig ezt hallgatta. Kapcsolja már ki, förmedt a taxisra. A kis fickó megvonta a vállát, valamit matatott lent a műszerfalnál, és hirtelen csend lett. Viktor felsóhajtott. Köszönöm, mondta. Összeszedte magát, kiegyenesedett, amennyire tudott, és kibámult az ablakon. A szűk utcák zsúfoltak voltak, tele autóval. A taxi lassan haladt, szinte araszolt csak. Basszus, ez Budapest? – gondolta Viktor. Na jó, a Józsefváros. Ez van. Bűntől szétmarrt arcok. Cigányok. Kínaiak. Arabok. Feketék. *Feketék*, basszus. Elhúztak négy hászid férfi mellett, nadrág nem volt rajtuk, csak kaftán, melyek alatt fehérharisnyás-feketelakkcipős lábak kaszálták vidáman a forró kánikulai levegőt. Szakáll- és pajeszhegyek. Mind a négyen mókuszprém kucsmát viseltek (amitől úgy tűnt, hogy legalább két méter magasak), és mind a négyen mobiltelefont szorítottak az arcukat borító ezüstös szőrzethez. Valamit hadartak. Basszus, ez nem Williamsburg, ez a nyolcadik kerület, morogta Viktor. A taxis hátrafordult: tessék? Viktor intett, nem érdekes, mondta. A sofőr amúgy nem akart beszélgetni, talán azt gondolta, hiábavaló is volna. Az utas holtrészegen imbolygott a hátsó ülésen, noha igyekezett tartani magát. Nyakas srác, de lobbánékony is, gondolta. Az is látszott, hogy nem túl beszédes fajta. És azokkal a furcsa vasszögekkel az arcában... hát, elég félelmetesnek látszott. Az ilyen viking harcosok nem sokat beszélnek. Ez van.

4.

A lányra gondolt. Ma lesz a születésnap. A faszba. Meghívott, aztán visszamondta. Az örület, amit kitartóan táplált az alkohol és a nem várt sérelem, burokba fogta elméjét. Kijózanodtál, az örület ezt suttogta. Jogod van ott lenni. Te is benne vagy a csoportban, és mindenkit meghívtak. Vagyis hát: *először* mindenkit meghívtak. Nem kellett volna verekedni azzal a beképzelt kis fasszal. Persze nem volt az verekedés, ahhoz két ember kell, meg hát ütésváltás, de az a srác addig okoskodott, míg egyszer csak lecsapta. Mikor szóba hozta a lakótelepet, kapott egyet, és kiterült. A lány persze kiakadt, elmondta mindenféleképpen, volt ott prolizás meg minden, Viktor legszívesebben őt is felpofozta volna. Közben előkúszott egy másik, józanabb hang, és arról motymorászott: nem érti, Viktor hogyan veszíthette el az önuralmát, nem vadember ő, és hogy végül mindenki utálni fogja majd őt a csoportban.

A csoport!

Hát magasról tesz ő a csoportra. Sőt. Lenyomta ezt a józan [*gyáva*] hangot [*az örület lenyomta*], és azt érezte, amit éreznie kell. Jéghideg erőt és roppant önbizalmat.

De ezek mögött nyugtalanító érzések mocoogtak. Ezek az érzések egyszerre táplálták az örületet, és nyitották meg óvatos [*alattomos*] fessegetéssel a keskeny réseket, melyeken keresztül a jó energiák elszivároghatnak. Viktor látta a már szökésben lévő jó energiákat: lassan szivárgó vizelet egy rozzant vénember húgycsőéből... *Stop*. Elég. Ezt hagyd abba, mondta egy rideg hang. Te nem ez vagy. Először azt hitte, az alkohol beszél hozzá. De nem az volt. Egy másik, újabb, még annál is gonoszabb hang. Odamész, és beszélsz velük. Mindent megmagyarázol. Ha okosan beszélsz, megértenek. Tudni fogják, *érteni fogják*, hogy igazad van.

5.

Így igaz. Nem fog hazamenni. Álljon meg, mondta a taxisnak. Erre lakik? – kérdezte a sofőr. Meggondoltam magam, morogta. Nem lesz baj? – kérdezte a taxis. Jól van? Megrántotta a vállát. A taxi megállt, Viktor adott a sofőrnek három darab ezrest, a sajátjából, Lantos pénzét pedig megtartotta. A taxis benyúlt a kesztyűtartóba és elővett egy pakli névjegykártyát. A kártyákat szalag fogta össze, a fickó kivette a legfelsőt, és átnyújtotta. Ha kocsik kell, vagy *bármilyen*, mondta finom hangsúllyal, hívjál nyugodtan. A bármit én is meg tudom szerezni, gondolta bosszúsan Viktor, de nem mutatta. A zsebébe gyúrta a kártyát, és elköszönt. A Volvo elsodródott a forgalomban. Viktor a járda szélén imbolygott néhány pillanatig, aztán elbotorkált egy utcai transzformátorházhoz, és nekitámaszkodott. Matricák. *Keresztény* matricák. Jesus Saves. Van itt minden, gondolta. A fémlap vibrált, a vibrálás elszongította. Tudta, mit fog tenni. Először italt szerez, aztán pihen egy kicsit, aztán odamegy, és elbeszélget azzal a nyamvadt társasággal.

Körülnézett: a kanapéalvástól kifordult nyakában megcsikordultak a porcok. A szeme lüktetett, az agya lángolt, a gyomra égett. Mínta parazsat nyelt

volna. Muszáj innia. Betért egy kisboltba, átcsörtetett a benti teret az utcától elválasztó műanyag szalagfüggönyön, és megállt a pult előtt. A kínai eladó riadtan bámult rá, valami totál elbaszott, röhejes magyar nyelven hadart egy ideig, de olyan idegesen, és erős akcentussal, hogy Viktor nem értett belőle semmit. Egy üveg vodka meg pár sör kéne. Az eladó – sovány, kopaszodó, középkorú férfi, kifényesedett melegítőjén állig felhúzott zipzárral – először a féldekás kamuvodkák felé nyúlt, de Viktor megállította. *Ne azt-a-vackot*. A férfi visszarántotta a kezét, mintha tilosba nyúlt volna. Fentről adjon, mondta Viktor, és felmutatott a zárt italosszekrényre.

Az eladó gyanakodva bámult. Ilyen kínai nézéssel. A férfi látta, hogy a vevő nagyon részeg, és olyan ideges valamiért, hogy szinte felrobban, de tehetetlen volt. Mi lesz? Viktor előkotorta a tízezrest. Mikor a boltos meglátta a pénzt, kiengetett kissé. *A vevő az vevő*, ezt gondolhatta. Feltette szemüvegét (ami addig a nyakában lógott azon a szürke kis gömbökből fűzött ostoba zsinóron, amit kizárólag a kínai boltosok számára tartogatnak, gondolta Viktor), és elővette a kulcsosomóját. Kinyitotta az üvegfalú szekrényt, ahol a drágább italok sorakoztak. Vett egy üveg finn vodkát és hozzá négy doboz hideg sört. A vodka táplálja a tüzet, a sör csillapítja. Egyrészt azt akarta, hogy az agyában tomboló láng még feljebb csapjon, másrészt, hogy csillapodjék a fájdalmas izzás lent a gyomorban. A boltos átnyújtotta a visszajárót, Viktor pedig elrakta az italt a hátizsákjába.

6.

Az utcán meglátott egy kirakott irodai széket az egyik kapualjban. Nem kell senkinek? A szék ócska volt, de kényelmesnek látszott. Mellette, a házfal tövéhez csúsztatva sötétzöld üveg hamutartó feküdt a járdán, vastagon körbehamuzva. A csikk-kupac tetejéből vékony füstoszlop szivárgott. A hamutartóval kiegészülve a szék már nem is tűnt olyan elhagyatottnak, biztos itt ücsörög egész nap valami ráérő vénember a házból, dohányzik, és figyeli az utcát. Viktor leült a székre, és előszedett egy sört. Kinyitotta. A járdán elhaladók gyors pillantásokat vetettek rá (űzött tekintet, halálfejes póló, derékig érő haj, acéltüskék az arcban), az óvatosabbak a járda túlsó szélére húzódtak, talán azt hitték, kéreget. Ivott a sörből. Megissza ezt a sört, elmegy a körútig, és felszáll a villamosra. Aztán át a hídon, majd fel a Rózsadombra. Ez volt a terv. Tudta, hogy Bartos merre lakik, pontosabban a szülei, ahol a partit rendezik majd. Igaz is, nem a Rózsadomb, hanem a Pasarét, gondolta. Persze tökmindegy, szóval ahol azok a puccos népek laknak. A lakótelep felől nézve elmosódtak ezek a határvonalak, csak a fent volt, meg a lent, fent az önelégült jólét, lent a paneldzsungel, az összeszedetlen kutya-szarral. Valami homályos képet alkotott erről a „fent”-ről, olyasféle emberekkel, mint Bartos. Meg az a hülye kis hipszter pöcs, akit betakartam, gondolta. Körülnézett. Oldalt, szemben – kicsit távolabb – olcsó hotelféleség sivár bejáratát látta; valójában kupleráj lehetett, garniszálló, ahová az alkalmi szexre vágyók járnak. A kapu előtt fehértrikós, aranyláncos, kopaszra nyírt emberhegy posztolt, telefonját szorongatva, mellette szánalmasan öltözött kurvák. Az emberhegy néha odavetett pár szót, a kurvák engedelmesen vihogtak.

Szúrós bagószag csapta meg. A sötét kapualj megszólalt. Drága fiatalember, adja át a helyét, mondta valaki. Tudja, én itt ülök egész nap. Felnézett. Idős cigányaszszony állt mellette, egyik kezében bádogg cigarettásdobozt tartott, a másikban a botját szorongatta. Viktor a fémdobozt nézte. Chesterfield. Megfakult-lekopott szecessziós betűk, köztük rozsdafoltok. Hm, Frenknek is ilyen van. Ilyesmi, gondolta. Érdekes, hogy egy tárgy jelentése mennyire függ attól, hogy ki birtokolja. Itt szegényes kacat, ott izgalmas vintage dizájn. Míg ezen spekulált, felkelt a székről, az öregasszony pedig nekiveselkedett a leülésnek, de olyan hebehurgyán, a székek háttal, a semmibe rugaszkodva. Elvétette a távolságot, és az ülés legszélére tottyant, majd abban a pillanatban le is fordult onnan. Viktor elkapta. Ilyenkor szoktak combnyaktörést kapni, gondolta. Basszus, hát vigyázzon már. A nő megköszönte. Előszedett egy barna papírból csavart vékony cigarettát, és rágyújtott. A szemben tébláboló népség felé fújta a füstöt.

Egész nap nézem ezeket a kurvákat, mondta. Mint a moziban. A nő felvihogott. Meg a csinos pasasokat, vihogta. Erre nem tudott mondani semmit. A kurvák nem érdekelték. Ezek csak páriák. A trikós pacákat se nevezte volna csinosnak. Az ő szemében csak egy tévedés volt. Egy shudra. Vagy még az se. Egy barlanglakó. Egy troglodita. De hogy csinos pasasok? Itt? Biztos az emlékeiben kotorászik, gondolta.

– Nekem... most mennem kell – mondta neki Viktor, és eltámolygott onnan.

Az üres sörösdobozt behajította a járdaszéli szemetesbe, és a körút felé indult. Felszállt a villamosra. Bent gyorsan leült, nehogy valaki megelőzze. Kicsit megkönnyebbült, jól tett neki a légkondicionálás. Üveges szemmel bámult egy jólöltözött férfit, olyan hatvanévesformát, aki úgy érezhette, tartogat még számára valamit az élet, mert merész szabású Esterházy-kockás nadrágot viselt, a nadrág olyan szűk volt, mint valami harisnya: a fickó golyói és a farka szinte előrobbantak a vékony szövet alól. Viktor végigmérte. Hátrafésült gyér haj, keskeny arc, drága, *nagyon sportos* óra, akkora, mint a fickó ökle. Polo Ralph Lauren ing. Bohóc, gondolta megvetően. Aztán arra gondolt, nemsokára körül lesz véve csupa ilyenekkel. Részegen nem mérte fel, milyen tolakodóan bámul – a férfi visszanezett rá, de amint meglátta Viktor szemében a lenézést és a gyűlöletet, elfordult, és gyorsan elhúzódott onnan. Megszorította a hátizsák szövete alatt a vodkásüveg nyakát. Érezte, talán a jármű és a sínek dübörgésétől is, hogy elálmosodik. Innia kell. Éberség! Nem lehet most gyenge. Kibontotta a hátizsák száját, belenyúlt, és kinyitotta a vodkásüveget. Gyorsan kortyolt egy nagyot, az utasok undorodva nézték. Elárasztotta a forráság, a gyomrából felszökő lángcsóva szinte felrobbantotta. *Flaaash!* Visszaköltözött belé az erő, több is volt ez annál, mint ami a szeszből fakadhat; vad féltékenység és vak düh lüktetett benne, e két izgága démon megragadta Viktort, hogy élete legelbaszottabb napjának végjátékához vezesse. Viktor nem volt és részegségében nem is lehetett tudatában ennek: hirtelen frissnek, erősnek, ébernek, tisztának érezte magát, minden tekintetben alkalmasnak és felkészültnek a feladatra.

A villamos legördült a hídról. Nemsokára ott lesz.

Miután leszállt, átvágott a sínek között, nem várta meg a zöldet. Valaki rádudált, kiabálást hallott, de nem törődött vele. Pár száz méter után leült egy padra, és újból ivott egyet. Felnézett a hegyre. A dombra. A fenyők, tölgyek, vadgesztenyék és mindenféle díszfák tömör zöldjében rések villogtak, a résekben villák és társasházak. Arra gondolt, hogy sehol nincs nyugta. A Józsefváros – meg a lakótelep – tele kosszal, cigányokkal, kínaiakkal, arabokkal, meg az újabban felbukkanó furcsa, padlizsánszínű idegenekkel. Afgánok lehetnek, vagy pakisztániak, a franc se tudja. De ez is undorító. Az egyetemet is gyűlölte, részben az ottani arcok miatt, részben pedig azért, mert mindenki arra biztatta, mondja el bátran, amit gondol, *legyen véleménye*, aztán amikor elmondta, mindig az a kurva nagy csend lett. Nagyon nagy. Vádló és értetlen. Persze ez... ugyanaz. Hiszen azok az emberek – a *többiek* – gerjesztik ezt a csendet. A csoport lubickolt a jófejkedésben, ő csak nézte őket. Így a kerek világon csak két megnyugtató helyet ismert. Egyik a Lantos lemezboltja. A „Bashar”. Arra gondolt, hogy nagy hülyeséget csinált: nem kellett volna éjjel bent aludni a boltban, meg nyitva hagyni éjszakára mindent, nos, főleg az utóbbit nem, csoda, hogy valaki nem jött be, és rámolta ki az egészet, míg ő holtrészegen horkolt a sarokban. Igaz, Lantos ordított egy kicsit, de aztán megengyhült. Talán nem rúgja ki. A másik nyugodt zug a szobája, ott-hon. Vagyis, nyugodt lehetne, ha nem lenne ott az anyja.

8.

Elindult, felfelé a hegynek. Egy parkos résznél megállt, bement a bokrok közé, és vizelt. Aztán leült egy padra, és ivott pár kortyot. Az alkohol mindent átrendezett benne. Eltűnt az émelygés, az égő gyomor, az izzó és lüktető szemek. Végtelen erő töltötte el, úgy érezte, lehetséges a lehetetlen. Úgy érezte, ha nagyon koncentrálna, akkor képes lenne felemelni magát a földről. De így is lebegett. Aztán elindult újra. Mozgása ruganyosabb és merészebb lett, elmaradt a bizonytalanul kóválygó, időnként meg-megbicsakló járás, most elszántan menetelt, fel a tetőre, fel a magasba. A járdák keskenyek voltak, és ezek a keskeny járdák is folyton meg voltak szakítva a beléjük ékelt villanyoszlopokkal. Ezért az úttesten gyalogolt többnyire, félrehúzódva, ha kellett, a szembejövő autók elől. Néha rápillantott a telefonjára, nehogy eltévedjen, a környék utcái egyformának tűntek, főként valaki olyannak (a kívülállónak), aki nem volt ismerős erre felé. Nagyra nőtt fák, terebélyes bokrok, gondozott kertek, a mélyükön hidegen figyelő ablakokkal. A kertekben *szobrok* meredeztek. Nem ilyen pocsek gipsz és cement szarok, mint a gazdag cigányoknál, hanem valódi szobrok. Noha pokoli részeg volt, úgy érezte, gondolatai tiszták és könyörtelen pontossággal mutatják, mit kell tennie. Aztán arra gondolt, ha nincs Bartos, talán soha nem járt volna erre. Semmi dolga itt.

Megállt egy alacsony kőkerítés előtt. Az efféle kerítés itt már kivétel volt; többnyire magas és tömör kerítésfalak húzódtak végig az utcafronton, mások pedig olyan sűrűre hagyták nőni a sövényt, hogy az illetéktelen tekintet képtelen volt áthatolni rajta. Ez az alacsony kerítés szinte már szemérmetlennek lát-

szott, mint egy túlzottan kigombolt blúz vagy mint egy túlzottan rövid ruha. Mint azok, amiket Bartos viselni szokott, gondolta. Az autófeljárón sötétszürke Tesla limuzin terpeszkedett. Hiába volt *tulajdonképpen* gyönyörű, Viktor megvetésének ködén átszűrve olyan volt, mint valami alattomos bogár. A ház ugyan csak lapos volt, egyszintes, de roppantul gőgös, illet az autóhoz: keményfa-, acél- és üvegsíkokból összerótt, téglasávokkal tagolt absztrakt kompozíció, nagy, széles terasszal. Dúsan tenyésző fű körülötte. Duzzadt a jólét. Valami gyerek is lehetett a házhoz, mert a fűben elszórva játékok heverték. A házból elősietett egy fiatal nő, legalábbis ebből a távolságból eléggé fiatalnak látszott, megtorpant a terasz küszöbén, és Viktorra nézett. Meredt, gyanakvó nézés – Viktor sürgősen elotródott onnan. Itt nem kelthet feltűnést, és nem keveredhet semmilyen balhéba. Hiába ácsorgott kint a járdán, pusztán azzal, hogy megállt, hogy megtorpant, íratlan szabályt sértett. Láthatatlan szabályt. Itt az utca is... magánterület. Csak áthaladhatsz rajta, céltudatosan (vagy legalább úgy kell tenned), ha megállsz, azonnal felbolygatod valakik – mondjuk így: a duzzadó jólét – kibaszott komfortzónáját. Nem tehetsz semmit. Ha megtorpansz, nézelődsz vagy megpihensz, betolakodónak minősülsz: valakinek a kocsija mellett állsz vagy a kerítése előtt, ha elfordítod a fejed, akkor a házat (meg a nőjét) bámulod. A tekinteted és a pusztán nézése is afféle tapizás. Illetéktelen és sértő. Az itt-léted maga az inzultus.

Miért vagy itt? – ezt üvölti minden.

9.

Emlékeiben felmerült az urbanisztikai szeminárium képe. Viktor szerette ezt a kurzust, érdekelte, sőt, magával ragadta a téma: úgy érezte, az előadó hol az ő, vagyis Viktor életéről és szűkös világáról beszél, hol pedig arról, ami Viktor életének puccos tükörképe, amitől viszolygott leginkább. A duzzadó jólétről. Amit itt látott, szépen illusztrálta az akkor hallottakat. Az utca mindenhol valakié persze. Mindenhol uralják. De más az, ha szutykos kölykök lebzselnek a járdán, harci kutyákkal pózoló stricik meg fekete dílerok pöffeszkednek, a kapualjából rozszant vénemberek bámulják a környéket, mint az öreg nő nemrég az utcán, akinek elfoglalta a székét – és az is más, amikor biztonsági őrök meg zsaruk cirkálnak valahol, és megint más... hát ez. A duzzadó jólét kitüremkedik az utcára, hogy hideg, pöffeszkedő, ám mégis közönyös agresszivitással terítsen be mindent.

Igen! Innen jön Bartos, és ezért olyan, amilyen.

Bartos! Ez a környezet teremtette őt, innen hozta magával azt a jéghideg aurát, innen hozta a megközelíthetetlenséget. Innen hozta a taszítást és a vonzást. Innen hozta azt, hogy bármit is mond (mondott) neki, visszapatant (visszapattant) udvarias érdektelenségéről, és ő, Viktor, aki ezerszer okosabb és értékesebb nála, csak áll ott, mint egy istenverte hülye, és azon rágódik, mit mondhatott rosszul, és (már megint) mit is ronthatott el. Mindent és semmit. Viktor tudta, hogy mi a legnagyobb baj Bartossal és általában az ilyen emberekkel. Nem látják az igazi dolgokat. Hazugsággal töltenek meg mindent. Hazugsággal töltik meg az egész világot. A menőséget látják, az olcsó és gyáva jófejkedést, a híg eszmé-

ket, a hazug illúziókat, az ürességet, azt az ürességet, amiből ők maguk is vétettek egykor. Árnyéklétet élnek, *surrogó árnyak*, mint amilyeneket Odüsszeusz látott az Alvilágban, csak őket nem a vérivás, hanem a jólét hatja át, tölti fel valamiféle átmeneti, bizonytalan léttel.

De volt egy terve. Valódi létet kínál nekik. Elhozza nekik a valódi létet. Persze fájni fog. Ezek meg fogják tudni, mi a valóság, meg fogják tudni, mi a fájdalom, meg fogják tudni, mit jelent elveszíteni mindent. Bartos is meg fogja tudni.

Bartos! Miért őt vetette útjába a sors? Persze minden rendben lett volna, ha nincs az az átkozott buli – az orgia, mert az volt –, ahol végleg elromlott minden.

10.

Kiszabadult Bartos öleléséből. Szobáról szobára szédelgett. Mindenhol Bartost látta. Az egymástól elszigetelt képek beleolvadtak valami hátborzongató filmbe. Dübörgő *deep house* zene. Robaj. Sikolyok. Hörgés. Belökte az ajtót: Bartos és Gubi álltak egymással szemben, és úgy üvöltöttek, mint a csapdába esett állatok. Aztán Bartos megfordult, és meglátta magát (vagyis a torz démonmaszkot, amit ráfeszített arcára a drog) abban az antik tükörben, ami vélhetően a kölcsönkért lakás legértékesebb bútordarabja volt. Démonarc, nem erre számított. Hátrahőkölt, megtántorodott, aztán összeszedte magát, és megragadta a tükör mellett álló széket. Belevágta a tükörbe, ami szilánkokra fröccsent. A vad bulik obligát kísérőzenéje: szilaj és hars üvegcsörömpölés. Bartos apja aztán kifizette a tükröt, a lánya azt mondta neki, csak fatális véletlen volt, de azt illetően, hogy miből is állt ez a fatális véletlen, nem fűzött magyarázatot hozzá. Viktor kihátrált onnan, és benyitott a szomszéd helyiségbe. Pár méter és pár lépés volt csak, de valamit kiradiroztak az elméjéből közben, valamit kimetszhettek a filmszalagból, mert Bartos most itt volt – mintha teleportáltak volna.

Viktor – később – elgondolkodott ezen. Ez nem történhetett volna meg! Talán a közös téboly beszippantotta? Tudta, hogy létezik ilyen. A drog kilehelt szemcséi a levegőben úsztak, ő pedig belelegezte. Plusz a csoportpszichózis talán még pusztítóbb (vagy még üdvözítőbb?) varázsereje. Nem tudott elkülönülni, bár-hogy is igyekezett. Nem tudta elszigetelni magát az egymásba fonódó tudatcsápoktól, melyek kéjes és állatias extázisban simogatták, fogdosták, tapogatták egymást. Orgia! Bartos az ágyon hasalt, Fodor hátulról kefélt, elszántan, mechanikusan, kötelességszerűen, mintha nem lenne holnap. Mellettük Frenk ácsorgott, ruhátlanul, izzadt arccal, csupasz, túl-inas teste borzalmas fehér sáskára emlékeztetett.

A sáskaember, az ám!

Aztán cseréltek. Bartos a hátára fordult, a szétkent spermától meg mindenféle egyéb testi mocsoktól izsamós lábait a plafon felé dobta, és Frenkkel folytatták dolgot. Látni fogja még Bartost, így, kiterítve, szétvetett lábakkal, a feltárulkozás őrzítő pillanatában. Akkor már minden másként lesz. Ő, Viktor diktálja majd a feltételeket. Míg a folyosón kuporgott, és arra várt, hogy a többiek végezzenek, és ő is megkaphassa végre Bartost, arra gondolt, vajon melyik jelenet volt előbb: a hisztérikus roham és a tükör összetörése, vagy a szomszéd szobában látott

extatikus baszás. Mire mi következett? Az emlékképek részleteit kristálytisztán látta, de az összefüggések nem voltak sehol.

Tovább! Feljebb kaptatott az úton, időnként megállt, és ivott egyet. Zenét hallott: az emlékeiből kunkorodott elő, lassan, komoran, méltóságteljesen, még több erőt adva. Paradise Lost: *Draconian Times*. Ez dübörgött lent a Basharban, míg ő ész nélkül töltötte magába az alkoholt, és azon rágódott, hogy Bartos miért szórakozik velem, miért utasítja el, miért tesz úgy, mintha ő valami speciális, megközelíthetetlen – voltaképp érinthetetlen és undorító – emberi [*nem-emberi*] létforma volna. Persze minden pont fordítva volt: Bartos egy másik faj, egy másik létforma, egy másik kaszt példánya, és neki, Viktornak totál megközelíthetetlen.

11.

Felötlött benne az a pár nap. Pár hét is volt talán, ha jobban meggondolja. Attól függ, hogy mikortól számítjuk a csúfos kezdetet. Amikor *szétzüllött* minden, és azt hitte, ő is megkaphatja Bartost, ha beáll a sorba. Tulajdonképpen sikerült. Csak épp nem volt benne köszönet. Talán senki nem fogta fel, hogy mi történik velük. Sodródtak. Valami történt. Az órák mind intimebbek lettek, mindenki egyre bizalmasabb. Rekedtes, incselkedő, fülledt hangon beszéltek egymáshoz, mint a szerelmesek, mielőtt ágyba bújnak, de még húzzák az időt: vacsora, bor, konyak, gyertyafény, halk zene, de már tudják, hogy mi vár rájuk. Hát ez történt. Fodor előadása után a csoporton kívüli lézengők – a körön kívüliek – gyorsan lekoptak, ők pedig beültek valahová, röhögtek, suttoztak, évődtek és ittak. Ez ismétlődött hetekig. Úgy tűnt, mint akik már ősrégről, gyerekkoruktól fogva ismerik egymást. Akkor még Bartos is emberszámba vette (vagy úgy tett legalábbis), de Viktor se hozakodott elő semmi olyannal, amit civilizált ember ne mondhatott volna. Viktor nem volt hülye, és amikor még a legelején *olyanokat* mondott, és érezte, hogy hirtelen megfagy a levegő, visszakozott gyorsan. Tudta, hogy mi történik, talán jobban is tudta, mint a többiek, mert ő nem oldódott fel soha a csoportban. Nem vesztette el a körvonalait. Az orgia éjszakájáig nem. A csoport lassanként olyan lett, mint valami roppant amőba: az egyének átfolytak egymásba, és létrejött belőlük valami ocsmány szuperlény, ami fel s alá hömpölygött az egyetem folyosóin, majd kint az utcákon, a kocsmák teraszain – irigykedést, rosszallást, csodálatot, kiből mit kiváltva. Spirituálisan basztak, csápjaik egybeolvadtak: izgatták, hergelték, cirógatták egymást. Tudta, hogy ilyesmi olykor, sőt, gyakran megtörténik, amikor létrejön valamilyen szekta (kösse össze őket bármi: beavatási titok, politika, tudomány, ideológia, vallás), és a tagok felülemelkednek mindenben. Fülledt kisvilágukban (ebben a *másik* kozmoszban) csak az általuk teremtett viszonyok léteznek. Lassan feloldódnak egymásban, minden testrészüket páرزószervvé válik, csak egymást érzékelik: az összefolyt elmékben egyszerre örvénylik világmegváltó gondolat, messiási tűz és a testi vonzás. Ez a nyúlós amőba-lét akkor maga volt a teljes (mindennél teljesebb) promiszkuitás. Volt pár hét, amikor még csak az elmék, az agyak és a lelkek közösültek (de azok folyamatosan), és Viktor tudta, hogy nemsokára majd elhálják ezt az egézet, és akkor nem lesz tovább. Mit várt ettől

az egészségtől? Szerelmes lett volna Bartosba? Talán. Vágyott rá, a nyamvadt kis testét is akarta, szőröstül-bőröstül, mindenestül, de arra is vágyott, hogy Bartos elfogadja, hogy kedves legyen hozzá.

De ez nem volt lehetséges.

12.

Gyalogolt tovább. Újból – talán már ezredszer – felidézte a jelenetet, amikor végre egyedül maradt Bartossal, és míg Frenk és Fodor azzal a dagadt kurva Gubival hancúroztak valamelyik másik szoba mélyén, vagy szétütve heverték valahol, ő is megdugta a lányt. Bartos magán kívül volt, sikoltozott, hörgött, tekergett közben. Büszke középosztályi identitását feláldozta a vad és groteszk rángatózás egyszerre fenséges és röhejes oltárán, ahogy Georges Bataille mondja. *Csak hát semmi se stimmelt.* Bartos (tulajdonképpen) nem tudott semmiről, a drog extázisában odaadta magát, mint mindenkinek, aki azon az estén közelített hozzá – ha becsöngetett volna valamelyik szomszéd, hogy adjanak kölcsön egy tésztaszűrőt, vagy hogy túl nagy a ricsaj, a szomszéd is megkaphatta volna. Viktor ugyanis nem vette be a drogot. Részeg volt persze, de egyébként „tisztá”, ezért mindent másként élt át. Átvert mindenkit. Ügyesen szimulált. Alattomos és jól megfontolt terv volt. Afféle ellenterv. Előre tudta, hogy ő bizony nem fog se elszállni, se repülni, se utazni, se betépni, se semmi, és ha azon az estén vagy éjszakán leomlanak a falak, és megtörténik mindaz, amire hetek óta – tudat alatt – mindenki készült, és amire mindenki lélegzetviasszafojtva várt, ő hideg fejjel és tisztán csinálja végig az egészet. Megdugja Bartost. Neki Bartos kellett, és a sors – vagyis Fodor hülyesége – megkínálta vele. Élnie kellett a pillanattal.

Csak hát később, amikor mindenki megbánt mindent (kivéve Viktort), Bartos azt állította, hogy Viktor megerőszkolta. Súlyos, de egyúttal igen szofisztikált vád volt, ami nem azon alapult, amit Viktor ténylegesen művelt, hiszen Bartost és Gubit azon az estén mindenki megkaphatta, ez volt a konszenzus, hanem azon, hogy Viktor becsapta őket, mert nem vette be a Fodor által szétosztott anyagot, módosított az egyensúlyon, átrendezte a közös szabályokat.

Árulás. Csapdába került, és a csapdát ő állította. Óriási hibát követett el, amikor elárulta a többieknek (valami gonosz erő kimondatta vele, vagy csak kicsúsztott a száján?), hogy nem vette be a drogot. Viktor soha nem volt a körön belül, de ezzel a megjegyzéssel végleg kirekesztette magát. Frenk és Gubi inkább csak hümmögtek, ők valahogy jobban megértették Viktort, de Bartos és Fodor – akkor már érezni lehetett, hogy készülődik közöttük valami – összefogtak, és elítélték, amit tett. Persze ők voltak azok is, akik soha nem bírták. Fodor nem tudott mit kezdeni Viktor sajátos érdeklődési körével, amit egy jobb pedagógus (jobb annál, mint amilyennek Fodor képzelte magát) értelmesebb irányba fordíthatott volna, és azzal sem, hogy a srác szemmel láthatóan erősen hitt abban, amit mondott, és mindent *túlzottan* komolyan vett; Bartos pedig nem látott túl a jóléten, amit a szülei biztosítottak neki, és *túlzottan* sznob volt, *túlzottan* védett és elkényeztetett. Volt ebben – főként Fodor részéről – valami suta képmutatás, azt mérlegelni, hogy Viktornak hogyan is kellett volna *helyesen* viselkednie – egy orgián.

13.

Az orgia után hideg lett minden. A csoport szétesett, noha idővel újra magára talált. Immár Viktor nélkül. Viktor persze maradt a csoportban; esze ágában se volt távozni (ez a vereség beismerése lett volna) de ettől kezdve a saját szabályaihoz tartotta magát. És persze soha többé nem került sor semmi hasonlóra. Fodor később elkezdett amellelt kardoskodni, hogy beszéljék meg a dolgot, dolgozzák fel, ami akkor éjjel történt. Nyilvánvaló volt, hogy leginkább ő maga volt az, aki nem tudta feldolgozni mindazt, ami történt, hogy egyetemi csoportját bevonva orgiát rendezett. És közben ő is jól megdugta mindegyik lányt. Viktor nem akart arra gondolni, hogy esetleg mi történhetett Frenk és Fodor között, remélhetőleg semmi, és talán ez volt a másik ok, amiért csak úgy tett, mintha bevette volna az anyagot, nem akart eljutni abba az állapotba, ahol az embereknek már teljesen mindegy, hogy mijüket hová rakják. Próbálta ezt elrendezni valahogy magában, egyrészt tudta, hogy ezzel (is) kilóg a sorból (sokáig ő is gyanakodva figyelte Bartost és Gubit, hogy mi lehet köztük, csak nem lesbikusok talán?), másrészt a Basharban, ahol mindenki nagyon kemény és „egyenes” srácként adta elő magát, ez volt a norma. Férfiatlan és beteg dolog a buzulás. Tényleg tartott attól, hogy valami helytelen – sőt, rossz – történik majd vele azon az estén, és tudta, ha ez tényleg megtörténik, akkor meg kell ölnie magát.

Gyalogolt tovább. Másnap, amikor magukhoz tértek, és egymás tekintetét kerülve kóvályogtak ide-oda a hatalmas és kietlen lakásban, amit Frenk kért kölcsön valahonnan arra az estére, és amiben csak néhány kanapé és fotel árválkodott (no meg a szerencsétlen tükör, ami nem élte túl az éjszakát), megpróbált közelebb kerülni Bartoshoz, hiszen valami mégiscsak történt közöttük, de ez reménytelennek bizonyult. Bartos elhúzódott: ez nem arról szólt, amire te gondolsz, egyszer mindent lehet, *tapasztalatszerzés*, hogy ne csak beszéljünk róla, hanem meg is tegyük, de ennyi volt, vége, ne tolakodj, kopj le, tűnjél el, nincs tovább.

Kérdés, hogy Bartos emlékezett-e bármire. Viktor mindenre jól emlékezett. Az elméjébe égett, ami történt: Bartos forró testnyílásai, melyek *akkor* készségesen tágultak és szűkültek, miközben csinálták, a csatagos haj és a puha bőr, amibe időnként belemarkolt, zokogó lihegés és az a pokoli vonaglás. Közel kerülni valakihez, és végleg elveszíteni, még abban a pillanatban. Az érzés megbénította. Rázárult a csapda. Bartos fölényesen nevetve eltűnt valahol a fák közt, a rengetegben, neki pedig, a csapda fogságában, gonosz fémfogak között vergődve, nem maradt más, csak a fájdalom és a vágyakozás.

14.

Gyalogolt tovább. Hogy is kezdődött az egész? A megfontolások összekeveredtek. Házibulinak indult, és kellett egy lakás. Gubicsék lakása két apró szoba volt valami terézvárosi tetőtérben, Fodorhoz nyilvánvalóan nem mehettek, Bartosék megközelíthetetlenek voltak, Viktor szoba se került. Végül Frenk oldotta meg a dolgot, tudott egy üresen álló hatalmas lakást a belvárosban, a tulajdonos (vala-

mi haver) épp felújítani készült, mielőtt kiadja. Úgy is nézett ki: megfeketedett, százeves parketta, repedezett plafon, hámló tapéták. Csillárok sehol, mindegyik szobában olcsó IKEA állványokra szerelt spotlámpák égtek. Italok, nevetgélés. Frenk összerakta a hangcuccot. Ma nincs *YouTube*-diszkó. Nincsen számkérés, azt hallgatjátok, amit hoztam, mondta nevetve. Aztán bevették azt a szart. Nem tudták mi az, elég garanciának tűnt, hogy a Fodor hozta. Egy konferencián kaptam, egy kollégától, mondta. Persze „nem-hivatalosan”. Fodor nagy szaktekin-télynek számított; úgy tűnt, hogy számára – és Fodorral társulva számukra is – minden lehetséges. És minden megengedett.

Valami sámándrog, tette hozzá. Érezni lehetett, hogy másra készülnek, nem csoportbulira, és talán azt is érezték, hogy ennek kell véget vetnie a hetek óta tartó zavaros és romlott amőba-létnek... Azt nem folytathatják. De tudva/tudatlanul az is bennük volt, hogy a megegyezés, az elhatározás, hogy véget vetnek az egészsnek, úgysem segítene, csak tovább nőne a feszültség, ami lassanként kezelhetetlenné vált. Nemrég kezdődött Fodor pszichedelikus irodalom kurzusa. Kiválasztották maguknak Fodort, és Fodor kiválasztotta őket. Négy embert, aki- ket – tulajdonképpen – nem érdekelt a néprajz, de felfedeztek ott egy különös területet: az etno-farmakológiát. Ez lett a kapocs, ami egybetartott mindent: a boszorkányságot, a sámánizmust, a mágiát. És mindez átnyúlt egyrészt a jelenbe (hiszen az internet hemzsegett az olyan weboldaltól, ahol elmagyarázták, ho- gyan termesszünk peyote kaktuszt vagy varázsgombát és más egyéb dolgokat), másrészt az ellenkultúrába, a zenébe, a filmbe, az irodalomba, olyan territóriu- mokba, ahol létrejöttek azok a nyugtalanító dolgok, melyek lassan beléjük épül- tek, és elmélyítették személyiségük sötétebb, az egzaltáció és a tiltott megismer- és pólusai között pulzáló oldalát. Kivéve Bartost.

Bartos rejtély maradt, voltaképp nagyobb rejtély volt, mint Viktor, és Viktor soha nem tudta meg, hogy Bartos mit is keresett köztük egyáltalán. Amikor pe- dig megkérdezhetette volna, Bartos már nem volt más, csak egy üres és csinos báb. Szexgép. Idoru. Avatár. De most még nem ez volt. Viktor gyalogolt tovább.

15.

Ha valaki szembejött volna, csupán egy magas fiatalembert lát, mindenféle szubkulturális külsőségekbe burkolva, aki elszánt arccal és határozott léptekkel trappol, szinte már rohan felfelé az úton, fejét hol felszegve, hol előrehajtvá, mint valaki, aki elkésett egy fontos találkozóról, és most igyekszik behozni az elvesz- tegetett időt, igyekszik utolérni magát. Viktor szemszögéből, vagy abban a bu- rokban, amit magával vonszolt, másként festett minden. A környék burzsoá részletei, a dús kertek és az előkelő házak, a luxusautók, amik korábban úgy in- gerelték, most elmosódott képek alakjában rohantak mellette. A vibráló képeket és a vad ritmusokat különös hangok szótték át. Újabb és újabb erővonalak. A zene komor hömpölygésébe suttogó hangok vegyültek, és hiába érezte észve- sejtően hangosnak a fejében dübörgő hipergótikus végzetszimfóniát, mindent tisztán hallott, a zenét és a suttogást egyaránt. Az elme azt észlelte az örület hangjaiból, amit óhajtott.

Ami megfelelt a célnak.
Fel, egyre feljebb. Oda kell menned.
Nem lehet baj, ezt suttogták.

Odaért a házhoz. Már messziről hallotta a vidám zajongást. Lent autók. Elfoglalták az utcát. Előtte masszív acélkerítés húzódott, amit valahol középben, téglából rakott elegáns házikó szakított meg. Ez a házikó volt (lehetett) az utolsó csepp a pohárban, egy *portásfülke* bazmeg, noha Viktor pár nappal később, immár kijózanodva, bevallotta magának, hogy az a puccos kis építmény aligha lehetett porta vagy őrbódé, valószínűleg csak a kerékpárok (ha voltak) és főként a szemétyűjtők tárolására szolgált. Fent terasz emelkedett, de olyan magasan, hogy Vikornak fel kellett szegnie a fejét, hogy ne csak az előtte meredező, küzdelmes munkával japán sziklakertté varázsolt lejtőt lássa, aminek tetején Bartos szüleinek a modern építészet összes kellékeivel hivalkodó luxusvillája állt. A hely a tetőn. Az épület mögött már csak a magas ég húzódott, lassan sodródó felhők, egyéb semmi. Látta a vendégek egy részét, ahogy a terasz korlátja mellett nevetgélnek. Félig háttal a hiperokos Fodor, egy pohár itallal, és valamit magyaráz.

16.

Égszínkéék öltönyös alak fordult Viktor felé, egyik kezében agyondíszített, többemeletes, porcukorfehér születésnapi torta. Ez az emlékeibe égett. Később is, ha eszébe jutott ez a rémálomszerű látogatás (és volt miért eszébe jutnia), felvillant elméjében a zakó és a torta. A férfi lesandított, és gyorsan biccentett. Távolságtartás. A lecsúszott exosztálytársaknak tartogatjuk ezt a gyors köszönést, akik szembejönnek a reggeli utcán, és már ekkor részegek. Az égszínkéék öltönyös csávó talán megsejtette a bajt. Hogy valami készülődik ott lent. Lehallatszott a hülye nevetgélés. Viktor úgy döntött, hogy bemegy. *Flaaaaaash!* Fel a kerítésre. Én is megjöttem ám! Viktor erős volt, hajlékony és gyors, mint egy atléta. Hiába volt totálisan, a szilaj örületig részeg, sőt, talán éppen ez adott neki még több erőt és még több energiát. Egyetlen lendülettel vetődött át a kerítésen, be az udvarra. A kerítésrudak hegyesek voltak, de nem pengeélesek, Bartos szülei azt elfogadhatatlannak tartották volna. Csak a parasztok, a bűnözők meg az újgazdagok raknak szögesdrótot a kerítés tetejére, meg szórnak üvegcserepet rá. Ugrás közben Viktor jobb keze megsérült. A vas felhasította. Nem annyira mélyen, de minthogy attól kezdve a kicsorgó vérrel összemocskolt mindent, amihez hozzáért (így például az égszínkéék öltönyös pojáca ingét és zakóját), ez szépen fokozta a szükséges drámai hatást.

Flaaaaaash! A talaj emelkedett,

Viktor visszacsúszott. Összetört pozsgás szarok ropogtak alatta. Ilyen kukacvirágok, vagy mik, meg legázolt kövirózsák. Látta, hogy fentről őfelé rohannak.

Elég sokan voltak, egész kis vérszomjas horda. Nos, gondolta Viktor, ha vért akarnak, most megkaphatják. Ekkor valami történt. Az erő, ami odahajtotta, odacipelte, odavonszolta, sajnos megbízhatatlannak bizonyult, elillant. Otthagyta egyedül. Viktor megfordult, és menekülőre fogta. Elhúzni innen, de gyorsan. Magasan állt, fent a partoldalban, a kerítés teteje mélyen lent húzódott,

tulajdonképpen lejjebb, mint Viktor bakancsa. A fiú nem sokat mérlegelt, és hát idő se volt rá. Menni fog, csak egy merész ugrás. Nagy lendületet vett. A művelet sikerülhetett is volna, legfeljebb lent az úttesten töri össze magát. Vagy áttapos rajta egy arra haladó Audi Q7-es. Egy BMW X5-ös. Vagy egy Lexus RX 400. Valamelyik többtonnás burzsoá rémálom. Akkor legalább vége lett volna az egésznek. De sokkal rosszabb történt. Viktor bakancsa megakadt a kerítés legte-tejében, a fiú teste átbuszkázott rajta, majdnem tökéletes 180 fokos ívet írt le a levegőben, aztán fejfel előre a járdára zuhant. Nem sikerült a bosszúállás.

Vagy sikerült? Végül is... tönkrebaszott mindent.

Zuhant volna. A kerítésrudak nem eresztették, az egyik lába beszorult két fémkaró közé, és Viktor ott lógott fejfel lefelé, mint a frissen leszúrt disznó a rénfán.

Alatta vértócsa. A csípőcsont nagyot reccsent, Viktor a fájdalom vastag ködén átszűrve pokoli dörejnek hallotta – talán fent, a házban is hallották. Talán egész Budapest hallotta. Jobb combja kifordult. Üvölni kezdett. Először a vérkásás, kínlódó semmit üvöltötte, aztán áttért az érthető szavakra. A többiek, akik közben odaértek hozzá, és már lent, a járdán álltak, döbbenet hallgatták. Megérkeztek a mentők, aztán egy rendőrautó is. Viktort letartóztatták.

Bartos szülei ragaszkodtak hozzá.

De más is volt.

Gubi és Frenk később elmondták. Viktor azzal védekezett – mint mindenki ilyenkor –, hogy nagyon részeg volt. Azokat a szavakat... valaki egészen más mondta. Nem ő. Gonosz erő, ami megszállta az agyát. Gubi a fejét csóválta. Te voltál. És te vagy az, aki megfertőzted a saját elmédet. A baromságaiddal. Túl sokat gondolkodtál, tette hozzá.